

CATEGORIA: C

Autor: Paula Sanjuán Sanjuán

Batxillerat -Xúquer IES La Murta

DARRERE D'UN SOMNI

Després d'una llarga espera en la sala de radiografies, eixiren els resultats; la infermera s'aproximà amb un somriure que transmetia tranquil·litat, però aquella sensació només em durà uns pocs segons, perquè només va bastar el primer ho sent per adonar-me que alguna cosa no anava bé. La vaig escoltar amb gran atenció, mentre les llàgrimes recorrien el meu rostre apagat i decaigut, la paraula *càncer* es reiterava en la meua ment una vegada i una altra.

Per moments perdia la il·lusió de viure una llarga vida que encara em quedava per escriure, els somnis s'esfumaven ràpidament i el sentiment de llibertat s'empresonava per sempre.

No era capaç d'assumir que amb tan sols setze anys poguera estar vivint una malaltia pulmonar causada per la contaminació, estava així per culpa dels vehicles, per la gent, per tu, per no ser conscients d'allò que estem provocant a la nostra casa, la terra i fins i tot eixe mal comença a afectar-nos a nosaltres mateixos.

A poc a poc notava la dificultat d'un sol respir, a mesura que passaven els dies, respirar era un repte per a mi, el tractament començava en tan sols dies i la por i l'ansietat jugaven a espantar-me.

Escasses hores després se'm feia impossible respirar, així que tristament necessitava tornar a la presó que m'ajudaria a sobreviure. Camí a l'hospital observava el paisatge des de la xicoteta finestreta del cotxe, massa sensacions passaven pel meu interior deixant vore que possiblement seria una de les últimes, per no dir l'última vegada que observava eixe camí.

Les portes de l'hospital s'obriren i acceleradament vaig entrar en la consulta d'urgències; el doctor posà cara de preocupació i segons després, recorria tombada en una llitera que volava pels passadissos. Una màscara va cobrir gran part de la meua cara i sense conèixer el perquè, els meus ulls començaren a tancar-se.

Una forta llum em despertà, la vista seguia borrosa però, en veure'm plena de tubs, la claredat dels meus ulls regressà. Els meus pares s'acostaren i m'acariciaren amb suavitat acompanyant-lo d'un "Com estàs guapa? Tot ha eixit bé".

La infermera va entrar en l'habitació i em va fer una revisió mèdica ràpida però intensa. Tot això era nou per a mi. Vaig preguntar què em passava i per què em trobava envoltada de tants tubs i cables i la contestació va ser senzilla: la malaltia pot continuar creixent i de moment aquestes quatre parets es convertiran en la teua casa, així que la vertadera lluita comença ara i no podem permetre'ns que recaigues una altra vegada que eixa siga la definitiva.

Encara no havia tancat els ulls per a descansar els meus pensaments quan, de sobte, una xica va entrar corrents a la meua habitació.

Jo, gitada còmodament damunt del llit, vaig fer un bot que quasi aplegue al sostre amb la punta dels dits. Ella, una vegada ja dins es va adonar que no havia entrat en el lloc indicat, els colors li començaren a pujar per les galtes i de la seua boca va eixir un hola tímid i avergonyit. No sé per què ni com. Em va eixir una rialla, però sé que les dos acabaríem rient d'una simple equivocació.

Des que el càncer de pulmó va entrar a formar part del meu vocabulari habitual no m'havia rist tant.

Passaven els dies i tot el meu voltant notava una millora en mi, estava feliç, em sentia millor amb mi mateixa, el dolor formava part del passat i tan sols somiava a tornar a trepitjar la gespa, sentir l'aire pur en la meua pell i poder córrer com si no hi haguera un demà.

Era 12 de novembre, el sol reflectia l'ombra dels arbres en moviment, la tardor prenia nom propi, ja que les fulles ja estaven canviant a poc a poc de color i s'hi podia apreciar eixe groguenc i ataronjat i jo, enamorada d'eixe paisatge, podia passar-me

hores examinant cada simple branca. Vaig decidir posar una mica de música, i al ritme d'aquesta els meus pares van començar a ballar.

Al cap de trenta segons de cançó el meu cor va començar a palpitari a gran velocitat, l'aire es paralitzava per moments i fent el possible per agafar un sol respir, vaig aconseguir polsar el botó roig d'ajuda posicionat en una de les cantonades del llit. Vaig caure a terra i els meus pares començaren a amagar-se al compàs de la música.

La cançó continuava sonant al meu cap i la tornada es repetia una vegada i una altra, la foscor no em deixava veure el que ocorria al meu voltant, però una vegada va finalitzar la música, la claredat va tornar lentament fins a poder adonar-me que em trobava dins d'una gran caixa; a cada costat d'aquesta podia veure dos grans portes, una enfront de l'altra.

Vaig dubtar uns segons a triar quina porta examinar primer, però finalment em vaig decantar per esbrinar què amagava la porta posicionada en la part dreta d'eixa enorme caixa. Just al costat hi havia una finestra on podia veure què hi havia darrere sense necessitat d'obrir la porta.

A cada pas que donava en aquella direcció sentia un gran dolor que augmentava al ritme del moviment dels peus. Amb molta preocupació per saber d'on venia aquella sensació tan angoixant, vaig intentar aproximar-me a un costat; el sentit de l'oïda em funcionà de sobte i vaig aconseguir sentir els metges cridant que estava entrant en coma i donant ordres de què havien de fer, als meus pares plorant, el so de les rodes de la llitera lliscant pel sòl dels corredors... Els ulls van començar a tremolar-me i les llàgrimes queien irregularment per cada costat al meu rostre.

A mesura que retrocedia al lloc d'eixida, el dolor anava passant a poc a poc i el record dels meus pares era més borrós cada pas de tornada, la tristesa s'apoderava de mi, però la competència de la curiositat per conèixer què passava en l'altre costat de la caixa va vèncer el dolor del contrincant.

En observar l'altre costat del vidre, el soroll dels ocells em va provocar un somriure ple de felicitat, el paisatge era magnífic, i no vaig necessitar res més per a obrir la porta que deixava veure un lloc somiat. Vaig començar a córrer i vaig sentir aquell aire pur

oblidat, aquells sons del vent i les fulles fregant les branques, aquella olor de llenya que em va recordar la meua infància en el meu hort, aquell silenci embolicat de milers de records, aquella ciutat somiada sense contaminació ni edificis que interrompen un camí de pedres pel qual recórrer tota una vida lliure i despreocupada.

Havia de triar una de les dues possibilitats, o tornar al món culpable de la meua actual malaltia i lluitar contra aquell coma amb dolor i valentia. Haver de continuar vivint en un aquell món embolicat de màquines, infermers i medicines. Tornar amb la meua família i amics, però acompanyant-me amb una mirada de pena que no suportava... aquella era una possibilitat arriscada la qual no sabia si tot anava a eixir bé.

Però per l'altra part, tenia una segona possibilitat que m'oferia començar de zero, oblidar-me de la meua antiga vida, inclosos els meus éssers més volguts, plena de dificultats i començar de nou un camí que no sabia on anava a acabar.

Aquesta també era molt arriscada, però el lloc era la meua ciutat somiada. Tot era perfecte, hi havia vehicles però no contaminaven, els ciutadans es desplaçaven amb bici, amb cavall, corrent, amb patinets, tots anaven tranquils i feliços. No veies fem pel carrer, el fum venia de les llenyes de les cases i no de fàbriques enormes que produïen malalties, ningú fumava ni bevia, la salut de les persones era el primer i tot el món vivia en pau i harmonia.

Si aquell era el meu somni, per què no complir-lo? Feia bé d'oblidar la meua família? El nou món m'oferiria una vida millor? Aconseguiria véncer la meua malaltia? Vaig deixar contestar al meu cor...